

Záměrem předložené studie je rozpracování a výklad Heideggerova pojetí existenciální prostorovosti. Součástí tohoto záměru je pokus o samostatnou interpretaci získaných existenciálních určení a konstitutivních struktur lidské prostorovosti.

Základními zdroji pro moji práci jsou Heideggerovy texty *Sein und Zeit* (1926), *Die Grundprobleme der Phänomenologie* (1927), *Was ist Metaphysik?* (1929) a *Vom Wesen des Grundes* (1929).

Metoda práce je kombinací několika přístupů. Jde především o interpretaci Heideggerových analýz prostorovosti lidské existence na základě uvedených textů. Tato interpretace musí na jednu stranu korespondovat se strukturou výkladů těchto textů, avšak na druhou stranu musí také vycházet z vlastního porozumění fenoménům, které jsou v Heideggerových textech analyzovány. V tomto ohledu je předložená práce hermeneutická. Aby ovšem její výklad mohl vycházet z vlastního porozumění fenoménům, musí interpret souběžně podnikat samostatné fenomenologické analýzy příslušných fenoménů. Samostatná fenomenologická analýza pak umožňuje i další interpretační rozvinutí původních výkladů z Heideggerových textů.

První část práce vychází z Heideggerových analýz naší každodennosti a sleduje odkrývání skrytých předpokladů našeho každodenního vztahu k věcem. Na tyto analýzy pak navazuje sledování prostorových určení našeho každodenního vztahu k věcem a opět postupné odrývání skrytých předpokladů naší každodenní prostorové orientace. Získaná konstitutivní struktura existence je pak analyzována v opačném sledu po strukturálních vrstvách 'ocitání se v naladění', rozumění, výkladu a řeči. Při těchto analýzách se ukázalo, že zvláštní roli hraje řeč a mluva jako její vyslovená podoba. Naše každodenní orientace ve světě a krajina jako otevřené pole našeho vidění se prostorově a významově utvářejí v řeči. Spolu s motivem řeči se také dostává do zřetele vztah k druhému a situovanost v tradici.

...